

En retirar-se, va provar altres esports, com les curses de marató i la bicicleta de muntanya, però el 2008 va retornar per guanyar el seu vuitè Tour, objectiu que no va assolir. I, a partir d'aleshores, vénen les acusacions de les quals ha renunciat a defensar-se. Ha tornat a caure, doncs, i aquest cop no pas per malaltia.

Un altre Armstrong americà, Neil, va morir el passat 25 d'agost. Nascut a Ohio, el 1930, de ben petit ja havia mostrat una gran passió per l'aviació i als sis anys va realitzar el primer vol en un aeroplà. El temps del servei militar li va coincidir amb la guerra de Corea i hi va ser enviat per realitzar més de setanta missions de combat. L'experiència en enginyeria i pilotatge adquirida els anys següents li permeteren inscriure's com astronauta de la NASA el 1962, primer pel projecte Gemini, amb el qual va fer el primer vol espacial i, posteriorment, pel programa Apollo, que el va portar a la Lluna, el 20 d'agost de 1969.

Del fet històric -potser l'esdeveniment que a la llarga resultarà més significatiu del temps de la nostra vida- en queda el record de la gent expectant davant els televisors, mirant en directe les imatges poc nítides de l'allunament del mòdul, dels primers passos d'Armstrong i Aldrin, aquells dos homenets d'escafandre blanc sobre la Lluna mentre el tercer, Collins, els esperava a la nau fent òrbites a l'entorn del satèl·lit. "Un petit pas per un home, un pas gegantí per a la humanitat".

En tornant de la Lluna, Armstrong va ser honorat, juntament amb els seus companys de viatge, amb una desfilada per Nova York i amb la medalla de la Llibertat, la distinció més important del seu país. Després va ocupar càrrecs de responsabilitat en l'organigrama de la NASA fins a 1971 i, més tard, ha estat professor d'enginyeria aeroespacial i president de companyies de tecnologia i sistemes electrònics.

No ha aprofitat la seva condició per esdevenir mediàtic. Més aviat introvertit, ha evitat les grans multituds i la pròpia publicitat. Per això la notícia de la seva mort, en unes coordenades tan allunyades del 69, ha fet exclamar als grans: "ah, si, era aquell..."; i als joves: "qui era?".

Dos Armstrongs destacats en camps ben diferents, amb la semblança d'haver assolit els objectius més alts que s'havien proposat, mitjançant la lluita tenaç. En un cas, però, ajudat per mitjans no gens nets. Uns mitjans que l'han empès a l'altra banda de l'estreta línia que separa, en la nostra vida en aquest món, l'èxit del fracàs.

Lluís Galobart

El món no s'acaba de cop

Si, per aquelles coses, esteu llegint aquestes ratlles, hi ha una bona notícia que hem de compartir, amb alegria: el món, contràriament al que s'havia anat dient, no es va acabar el dia 21 de desembre. Ara bé, sense cap ganes d'aiguallir la festa, també hi ha una altra notícia que, sense ser un vident de prestigi, ja m'afanyo a dir. Aquesta, diguem, és una mala notícia: el món no sa'acaba, però tampoc ens ha tocat la grossa de Nadal. Amb aquests dos trumfos l'article ja estaria enllestit.

L'anodina rutina de l'anar fent, marcada aquest any que acabem de passar per llumnetes d'il·lusió sobiranista, torna amb tota la potència de sempre i la caterva de savis mil·lenaristes buscarà una explicació versemblant per donar compte a un nou error en aquesta predicció tan nefasta. I se m'acut que una

explicació que poden donar als pobres crèduls que s'han afanyat a emmagatzemar llaunes de sardines i llet en pols es pot centrar, si els sembla bé, en un error en el càlcul del temps. Vull dir que els pot anar bé adduir que, clar, com que les prediccions maies que apuntaven precisament al dia 21 de desembre van ser fetes fa tant de temps, difícilment podien encertar el dia i l'hora exactes. Però, amb veu tremolosa, aquestes vidents i savis esotèrics, han de concloure que, "la fi del món, arribarà, això és ben segur!". I en això, no s'equivoquen pas.

Aquest error de càlcul temporal tampoc no ha estat cap obstacle per a d'altres savis hagin marcat alguns punts de salvació, llocs de seguretat en què la hipotètica devastació havia de passar de llarg. Així, el petit poblet de Bugarac, a les Corberes occitanes i a quatre passes de